

Boligen kvæler økonomien

Dan Jørgensens post som kommissær for "Bolig og energi" i EU er skabt som konsekvens af de udfordringer, der rammer økonomien i EU lige nu.

Lederen på El Pais, som titlen på denne lille tekst linker til, nævner nogle af de problemer, som man oplever i Spanien lige nu på boligområdet, og som er mere eller mindre typiske for hele unionen.

- Middelklassen har svært ved at betale, hvad det koster at bo.
- Lavindkomstklassen kan bare ikke betale, og de sociale skævheder vokser af samme grund.
- Unge mennesker bliver boende hos deres forældre længere tid end tidligere, og de har derfor svært ved at danne sig en selvstændig identitet.

I Spanien har man så yderligere det særskilte problem, at turismen stjæler plads og identitet fra de fastboende. Der er her og andre steder i unionen en sand folkelig opstand imod masseturismen.

Nu er det sådan, at en problemstilling skal struktureres sprogligt/semantisk for at blive tematiseret socialt. Dvs. der er et moment af semantisk øvelse bag den kognitive tilgang til konstruktion af en problemstilling, der har en egen ontologi i en omverden af væren.

Man kan benytte sig af dette faktum, og vende problemet om:

Pengeøkonomien kvæler livsrummet!

(Det er ikke boligen, der kvæler pengeøkonomien, sådan som magtelisten med medier hævder via sine egne semantiske øvelser, nu også hjulpet af AI)

Den form for tematisering og problematisering, som praktiseres semantisk i toppen af det sociale system, som vi lever under på globalt plan, handler om, hvad der skal til for at få økonomien til at hænge sammen. Sagen er, at det ikke behøver at være sådan.

Der er ikke plads til den pengeøkonomi, som pt. styrer udviklingen i dens ekstremt destruktive retning¹.

Der er ganske enkelt ikke plads til pengeøkonomien, sådan som den styrer udviklingen.

Forudsætningen for at kunne forstå det er en helt anden semantisk øvelse, end den der udspiller sig i forlængelse af magtens italesættelse af alt og det modsatte. Dvs. en semantik, der tager udgangspunkt i virkeligheden og som derfor har ontologien i orden. Det har vor tids professionelle italesættere ikke, de tager udgangspunkt i cand.scienternes sociale konstruktion, en pseudovidenskabelig udgave af "[den analytiske metode](#)", mainstreamøkonomernes ligevægtsmodeller.

Alt vender på hovedet!

Mette Frederiksen (MF) og andre medlemmer af vor folkevalgte forsamling, medlemmer af folketinget (mf'ere), er rørende enige om, at vi må se og få os nogle flere børn², så vi kan redde økonomien!

Børn skal der til for økonomiens skyld! Det er magtelitens påstand, og der argumenteres for det med indsats fra forskere ansat af dansk erhvervsliv i de styrende organer på universiteterne.

Sagen er, at købekraften hos de ældste i samfundet er for høj! Det skyldes, at man har tvunget lønarbejdere til at investere store dele af deres indkomst ind i pensionsordninger, som har været med til at skyde kapitalværdierne i vejret, sammen med den anden store systemiske pengeskabelsesmekanisme, nemlig den liberale og statslige udstedelse af lånepenge. Det er pengeøkonomien, der er problemet. For at forstå det, er man nødt til at forholde sig til, hvad

¹ Dagens eksempel på semantiske øvelser, genereret om samtidens pseudo objektivitet, økonomernes "analytiske metode", kommer fra Henrik Wammens finansministerium, en manipuleret udgave af grundlaget for den danske indsats for kvælstofindsatsen.

<https://gylle.dk/wp-content/uploads/2024/09/Second-opinion-evaluering-af-de-t-faglige-grundlag-for-kvaelstofindsatsen-002-002.pdf>

Den selektive omgang med fakta, som finansministeriet afslører fx ved ikke at tage de mest aktuelle tal for algeopvæksten i de indre danske farvande med i betragtningerne, er sat i verden med det formål, at fordreje virkelighedsopfattelsen, således at hensynet til de store pengeøkonomiske interesser fremhæves i betydning på bekostning af livsbetingelserne i havet omkring Danmark med sine gratisværdier.

² Mange fravælger børn, fordi livsrummet forsvinder på planeten med pengeøkonomiens ødelæggelse af klima og miljø. Lige så mange kan ikke få børn, på grund af miljøfremmede stoffer i kroppen og velfærdssygdomme, der rammer evnen til at få børn.

det er for en slags penge, der kører rundt i pengeøkonomien:

<https://modkraft.dk/artikel/hvad-er-penge>

Boliger skal der til, først og fremmest for økonomiens skyld! (Det er påstanden, som bygger på en falsk præmis, nemlig antagelsen af, at det er pengeøkonomien, der udgør livets og tilværelsens fundamentale grundlag. Det er omvendt, livsrummet der bærer økonomien, og det er livsrummet der skal bevares ikke af hensyn til en syg økonomi)

Men hvad er økonomien til for?

Alle kan identificere sig med økonomien, pengeøkonomien især. Men forudsætningen for at kunne forstå spørgsmålet, er at fænomenet "økonomi" differentieres og at boligen identificeres som det, den retteligt er i meget bredere forstand, nemlig en del af menneskets "livsrum".

For at svare på spørgsmålet, om hvad økonomien er til for, kan man gå tilbage til de problemer, som nævnes først i denne lille tekst og gå ud fra nogle helt konkrete erfaringer af en helt anden ontologisk funderet karakter, end den, som avisen El Pais og resten af den europæiske eller bare generelt vesterlandske magtelites talerør afslører.

Vi spørger derfor omvendt:

Hvad gør pengeøkonomien for børnene og de kommende generationer?

Den lægger beslag på livsrummet og ødelægger selve livets betingelser! Det er et ontologisk faktum, altså noget andet end det, de rene semantiske øvelser står for, og som den såkaldt frie verdens medier pumper ud i det sociale rum via sine semantiske konstruktioner.

Det er livsrummet, som pengeøkonomien præger. Ikke bare boligerne, men alt.

Men boligen, privatejendommen, er det primære udgangspunkt for den enkeltes personlige mulighed for at forstå pengeøkonomien, dvs. den særlige form for pengeøkonomi, der bygger på udstedelse af penge som lån i kapitalværdi.

En meget stor del af de penge, der cirkulerer rundt i den fri verden, er skabt af den liberale finansielle sektor. De danske private boligers værdi er pt. nogenlunde den samme som halvdelen af C25 indeksets

aktieværdier, eller Novo Nordisks, der pt. er den mest værdifulde virksomhed i EU, takket være statsfinansieret udvikling, produktion af slankemedicin og diabetesmedicin. Dansk økonomi blomstrer med andre ord i øjeblikket, takket være det faktum, at der er økonomi i at bekæmpe de sygdomme, der stortrives i en aldrende befolkning som ikke kan finde ud af at motionere eller spise mådeholdent! Bekæmpelsen af de sygdomme, der skyldes udviklingen, er ekstremt pengeøkonomisk.

Den eksistentielt og ontologisk funderede modsigelse

Jeg udlever modsigelsen. Jeg "er" fundamentet for modsigelsen af pengeøkonomien.

Jeg og min søn lever af deleøkonomi i oprindelig forstand.

Modsat den udvikling, som man har set mange steder rundt om i verden, hvor områder ødelægges af turisme og udlejningsejendomme, så fungerer de to af vor lille families boliger i perioder af året som deltidsudlejningsboliger via airbnb. Det er grundlaget for den beskedne mængde af indkomst, som vi behøver. Vi behøver ikke ret meget, fordi vores pengeøkonomiske behov er minimalt, takket være det, at vort realøkonomiske behov i stor stil dækkes af gratisværdier.

Vi bruger husene selv i perioder og lejer dem ud i andre perioder over året, og det er med til at gøre os frie af arbejdsmarkedet.

På den måde har vi som andre kapitalister lagt et om end mindre dræn ind i den kunstige og i realøkonomisk uproduktive form for værdiskabelse, som sker i kraft af den især vesterlandske pengeskabelse.

Det, der adskiller vores økonomi fra de flestes, er at værdierne, ejendommene er oparbejdet og tilegnet uden stor gældsstiftelse, dvs. uden noget stort bidrag til pengeskabelsen i den liberale finanssektor.

To huse er selvopførte, primært af genbrugsmaterialer, ét er købt og ejes nu i 3. generation, og så er vi ved at opføre en husbåd, et ekstremt mobilt hjem, som stort set vil være selvforsynende med energi og som vil flyde rundt på et underlag af føde, hvis ellers dansk landbrug ikke har ødelagt havets liv helt, når vi for alvor lægger fra om et års tid.

Boligen er altså mere end pengeøkonomi, fx pengeøkonomiens fundament for os. Det er et ontologisk faktum, som magteliten gerne ville vende på hovedet, så vi blev afhængige af lønindtægt, flere lånepenge og forbrug i pengeøkonomisk forstand.

Husbåden er ikke lånefinansieret, men over driften, dvs. via lovlig skattepligtig kapitalindtægt.

Mange vil fremføre, at der ikke er tale om et eksempel til efterfølgelse. Og det er rigtigt. Ingen vil konkret kunne gøre, som vi har gjort. Men meget, som går i samme retning, kan lade sig gøre.

Kunsten er at skrue ned for behovet for løn.

Drop bilen.

Køb en cykel.

Hvis du har et dyrt hus i et dyrt kvarter, og du ikke gider arbejde, så sælg huset, og køb et billigt på landet. Her kan du dyrke dine grøntsager og dække dine behov uden ret meget lønindtægt.

Hvis du bor til leje i en større by, er du helt afhængig af løn eller overførsel. Der er bedre ude på landet, især hvis du kan bruge dine hænder og har praktisk sans.

I byerne er der kolonihaver, som lidt fungerer på samme måde som de store livsrum på landet. Her kan man bo noget af året, hvor man evt. lejer sin ejendom eller lejlighed ud.

Med flere mennesker ude i det åbne land vokser forståelsen for det katastrofale i den urbanisering, som magteliten står for med sin pengeøkonomi.

Kapitalfonde og storbønder har overtaget det danske land, som er ødelagt af store ekstremt dysfunktionelle svinebrug og kvægfarme.

Hvis livsrummet for mennesker skal udvikles i Danmark, så skal folk lære sit land at kende igen. Dvs. livsrummet skal generobres.

[https://arbejdsforskning.dk/pdf/Selvfinansieret%20fri%20af%20arbejdsmarkedet!%20\(16\).pdf](https://arbejdsforskning.dk/pdf/Selvfinansieret%20fri%20af%20arbejdsmarkedet!%20(16).pdf)